

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ

Кж 1- 1059/14

17.10.2014. године

Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Сњежане Лековић, председника већа, Драгиње Вујић, Весне Остојић, Саве Ђурђића и Зорана Париповића, чланова већа, уз суделовање записничара Мартине Милутиновић, у кривичном предмету **оптуженог АА** из ..., због кривичног дела тешко убиство из чл. 114 тачка 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби оптуженог АА и жалбама његових бранилаца – адвоката Павла Мушицког и адвоката Драгана Палибрка, изјављених против пресуде Вишег суда у Новом Саду бр. К.19/14 од 13.06.2014. године, по претходно прибављеном писменом предлогу Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду бр. Ктж 1204/14 од 20.08.2014. године, након одржане седнице већа дана 17.10.2014. године, сходно чл. 447 Законика о кривичном поступку, у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду Слободана Димитријевића, оптуженог АА и његових бранилаца – адвоката Павла Мушицког и Драгана Палибрка, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним усвајањем жалби оптуженог АА и његових бранилаца, само у делу одлуке о кривичној санкцији, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Новом Саду К.19/14 од 13.06.2014. године, тако што Апелациони суд у Новом Саду оптуженог АА због кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 1. Кривичног законика, за које је том пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 35 (тридесетпет) година, у коју се оптуженом урачунава време проведено у притвору од 14.11.2012. године па надаље, док се у преосталом делу жалбе оптуженог и његових бранилаца **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а у непреиначеном делу првостепена пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду посл. бр. К.19/14 од 13.06.2014. године, оптужени АА из ... је оглашен кривим због кривичног дела тешко убиство из чл. 114. тачка 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година. На основу чл. 63 КЗ-а оптуженом се у изречену казну затвора урачунава време проведено у притвору од 14.11.2012. године када је лишен слободе, па до даље одлуке суда. На основу чл. 258 ст. 4 Законика о кривичном поступку (ЗКП) оштећени законски заступници иза покојне оштећене ББ се ради остваривања имовинскоправног захтева упућују на парницу. Оптужени се обавезује да на име трошкова кривичног поступка

суду исплати износ од 318.225,36 динара, као и на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Жалбу против наведене пресуде благовремено је изјавио оптужени АА, по основу битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, моли да присуствује седници већа и предлаже да Апелациони суд уважи његову жалбу и првостепену пресуду укине.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог адвокат Павле Мушицки, у којој исту напада у целости, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд жалбу усвоји, укине побијану пресуду, отвори главни претрес пред другостепеним већем или преиначи исту и окривљеног огласи кривим за кривично дело убиства из чл. 113. КЗ, тражи да се заједно са оптуженим позове на седницу већа.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог адвокат Драган Палибрк, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд укине првостепену пресуду, отвори главни претрес пред другостепеним већем и тражи да му другостепени суд пошаље обавештење о одржавању седнице већа.

Бранилац оптуженог адвокат Палибрк Драган је у жалби предложио „изузеће Апелационог суда у Новом Саду и уступање месне надлежности Апелационом суду у Београду“, ком захтеву се у својој жалби придружио и други бранилац – адвокат Павле Мушицки. Решењем председника Апелационог суда у Новом Саду бр. Су VII – 39 – 76/14 од 21.08.2014. године одбачен је наведени захтев за преношење месне надлежности и изузеће свих судија Апелационог суда у Новом Саду за поступање у овом предмету.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду је у свом писменом поднеску бр. Ктж 1204/14 од 20.08.2014. године предложио да Апелациони суд у Новом Саду одбије као неосноване жалбе бранилаца оптуженог АА, као и жалбу оптуженог АА, изјављене против пресуде Вишег суда Новом Саду бр. К.19/14 од 13.06.2014. године и побијану пресуду потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је одржао седницу већа у смислу чл. 447 ЗКП,у присуству заменика АЈТ у Новом Саду Слободана Димитријевића, оптуженог АА и његових бранилаца: Мушицки Павла, адвоката из Новог Сада и Драгана Палибрка, адвоката из Београда, на којој је размотрио списе предмета са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода, предлога одбране и предлога Апелационог јавног тужилаштва у Новом Саду, те датих објашњења на седници већа, поступајући у смислу чл. 451 ст. 1 ЗКП, нашао:

- Делимично су основане жалба оптуженог АА и жалбе његових бранилаца и то само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па се побијана пресуда преиначава у том делу, док се у преосталом делу жалба оптуженог АА и жалбе његових бранилаца, одбијају као неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у оквиру основа, дела и праваца побијања који су истакнути у наведеним жалбама, а на основу анализе оспорене пресуде и увида у списе предмета, овај суд налази да су све одлучне чињенице у првостепеној пресуди утврђене ван разумне сумње, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, те да нема потребе за употпуњавањем чињеничног стања, односно отварања претреса пред овим судом сходно члану 449. ст. 1. и 2. у вези чл. 455 став 2. ЗКП-а, као што у својим жалбама предлажу браниоци оптуженог.

Неосновано се у жалбама бранилаца оптуженог адвоката Павла Мушицког и адвоката Драгана Палибрка, а што се наводи и у жалби оптуженог АА, истиче да је првостепена пресуда обухваћена битним повредама одредаба кривичног поступка сходно чл. 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, јер је изрека пресуде противуречна сама себи као и доказима који су у току поступка изведени, те да разлози о одлучним чињеницама или нису наведени или су нејасни и у знатној мери противуречни. Насупрот изнетом, по налажењу другостепеног суда, првостепени суд је, сагласно чл. 428. став 6. ЗКП, изнео чињенице које је утврдио у кривичном поступку и из којих разлога их узима као доказане или недоказане.

Оптуженом АА се првостепеном пресудом ставља на терет да је ... године, у тачно неутврђено време у временском периоду између ... и ... часова, у ..., у свом стану у ул. ... ст. ..., извршио кривично дело тешко убиство из чл. 114. тачка 1. КЗ, оштећене ББ.

У жалби браниоца оптуженог адвоката Павла Мушицког се наводи да је изузетно битно време извршење дела од шест сати, јер од њега зависи и стање свести оптуженог, а имајући у виду закључак тима вештака Специјалне затворске болнице (СЗБ) да се оптужени у време извршења дела налазио у стању алкохолне опијености, стању омамљености услед злоупотребе психоактивних супстанци и наведених лекова, као и стању емоционалне напетости. По налажењу овог суда, а на основу спровођења свих предложених доказа поводом којих су се странке на припремном рочишту, као и у току поступка пред првостепеним судом, полазећи од одредби члана 15. ЗКП-а, усагласиле, питање урачунљивости и уопште душевног стања оптуженог АА и на почетку наведеног времена извршења кривичног дела и уколико је прошло шест сати од алкохолисаности или коришћења опијата и лекова, утврђивано је у односу на цео временски период који је одређен на основу расположивих доказа. Оно што је утврђено се заснива на исказу оптуженог о динамици и количини конзумираног алкохола и психоактивних супстанци, што, уз друге расположиве доказе, као што је исказ сведока ВВ и налаз вештака, указује да се оптужени налазио у стању алкохолне опијености, о чијем степену се није могао изјаснити тим вештака СЗБ јер се не располаже налазом алкохолемије у крви оптуженог критичном приликом. Истовремено, оптужени се, према властитом исказу, налазио и у стању омамљености услед употребе више психоактивних супстанци стимулативног типа, као и злоупотребе лекова анксиолитика-седатива Ривотрила и антидепресива Ремерона, што првостепени суд цени и у том делу прихвата, а које образложење прихвата и овај суд.

У образложењу првостепене пресуде за наведене чињенице, које се по тврдњама из жалби браниоца оптуженог и самог оптуженог сматрају неутврђеним или непотпуно утврђеним, као и за место где је лишена живота оштећена сада покојна ББ, првостепени суд наводи да је утврдио из одбране оптуженог, Извештаја о вештачењу лап-топа вештака Ненада Митровића из Службе за специјалне истражне методе Одсека за прикупљање и обраду дигиталних доказа МУПРС, исказа сведокиње ВВ, сведока ГГ и ДД, те из Записника о увиђају од ... године, Обдукционог записника, Налаза и

мишљења вештака судске медицине др Раденка Вуковића, из Налаза ДНК Центра за генетику из Београда од ... године (стр.27-8 пресуде), као и из Налаза и мишљења вештака судскопсихијатријске и психолошке струке. Наведени докази, посебно Записник о увиђају са криминалистичко-техничком документацијом, Налаз и мишљење вештака судске медицине и његово испитивање на главном претресу од 14.04.2014. године и исказ сведока ВВ која станује у наведеном стану и тврди да је критичног дана између ... часова последњи пут видела оштећену ББ живу, по налажењу првостепеног суда, што прихвата и овај суд, а супротно наводима из жалбе браниоца Павла Мушицког, потврђују утврђене чињенице из изреке првостепене пресуде о времену смрти сада покојне оштећене ББ. Првостепени суд је на спорне чињенице у поновљеном поступку, након испитивања наведених сведока, испитао и вештака др Раденка Вуковића, који је утврдио да на телу оштећене приликом обдукције ... са почетком у 8,00 часова није било трулежних промена, да је време смрти оштећене у интервалу од око 24 сата и да се тачно време смрти оштећене евентуално могло утврдити да је мерена температура јетре оштећене у време увиђаја, због чега овај суд, уз све раније наведено, изнете жалбене наводе браниоца оптуженог није прихватио.

У односу на наводе из жалби бранилаца оптуженог да првостепени суд не образлаже нити једним доказом да су ударци оштећеној учињени у дневној соби и у соби крај купатила стана, превиђа се да су бројни материјални трагови које у разлозима пресуде наводи првостепени суд: трагови крви и брисотине, тело оштећене и њени предмети, оштећење на вратима собе крај купатила стана, као и пронађени и померани предмети у наведеним деловима стана (метална шипка пречника око 1 цм пронађена иза врата собе крај купатила стана, померане металне столице у дневној соби), сагласно Записнику о увиђају са криминалистичко-техничком и форензичком документацијом и исказом сведока ББ, осим неколико капљица црвене боје које су фиксиране у купатилу и у ходнику стана, пронађени управо у наведеним просторијама. Поред изнетог, а сагласно Налазу и мишљењу вештака судске медицине и његовом испитивању на главном претресу, оштећеној су ударци наносени по свим деловима тела, „што би указивало на динамичну радњу у којој је било кретања или превртања тела у време наносења повреда“, али је највећи број удараца оштећеној задат док била у чучећем и лежећем положају (вештак др Раденко Вуковић), што значи без могућности да се креће по целом стану, због чега изнети наводи из жалби бранилаца оптуженог нису прихваћени.

Наиме, из одбране оптуженог, како утврђује првостепени, а овај суд прихвата, иако тврди да се не сећа периода критичног догађаја, произлази да оптужени АА у суштини не спори да је оштећену лишио живота, наводећи да оштећене због њега више нема, те да не зна шта му се догодило том приликом да угаси њен, а уништи свој живот, али „не може признати да је мучио оштећену, јер је апсурдна ситуација мучити некога кога волите.“ Приликом првог саслушања у поступку поводом критичног догађаја на главном претресу, оптужени изјављује да у недељу увече (дан пре критичног догађаја) приликом доласка кући после пицерије и са ... где је узимао дрогу и ривотрил, „пије текилу и шмрче“, у чему му се придружила и оштећена „мада она није редовно узимала кокаин него само повремено, и тада пошто је узела кокаин она ми признаје да је узимала пилуле због више момака, то ми се није свидело шутнуо сам њу или ЂЂ или врата...знам да сам давао вештачко дисање њој или њему, не знам да ли је ЂЂ био у стану али када је био у мојој девојци могао је доћи и у мој стан.“

Приликом саслушања на главном претресу 28.03.2014. године, оптужени изјављује: „ Да ли је та особа била на вратима или у стану не знам. Да ли сам ударао ту особу, врата или ББ не знам. Ја видим ту особу, али када би ми дали папир не би знао

да је нацртам осетим присуство те особе... Ја не желим да грешим душу и не могу са сигурношћу да кажем да је та особа ЋЂ.“(стр. 18. записника). У својој жалби која је конципирана као постављање отворених питања на која првостепени поступак није одговорио, оптужени не помиње непосредно наведене околности, али приликом излагања своје жалбе у јавном делу седнице већа истиче да је сигуран у то да је постојао момак кога је затекао приликом доласка у стан и да је дошло до сукоба између њих, након чега га је председник већа поучио да треба да изложи жалбу која је написана и да евентуално да образложење тих навода (чл. 448. ст. 1. и 2. ЗКП). Имајући у виду изнето, посебно неодређеност и сталне промене у изнетим тврдњама, што их чини противуречним, одсуство доказа у том правцу, имајући у виду и исказ сведока ЋЂ и исказе других испитаних сведока у овом поступку, као и оцене и закључке из судско-психијатријског налаза и мишљења који су прихваћени у оцени првостепеног суда о урачунљивости оптуженог критичном приликом, другостепени суд у том делу у целости прихвата оцену првостепеног суда и налази да се наведене изјаве оптуженог о присуству трећег лица у време извршења кривичног дела не могу прихватити као реалне, односно поткрепљене доказима.

Поред већ наведеног, оптуженог у директну везу са временом, местом и утврђеним околностима убиства оштећене ББ, доводи и исказ његове мајке – сведокиње ВВ, која такође станује у наведеном стану, у коме је преспавала ноћ пре критичног догађаја и из кога је критичног дана отишла на посао између ... часова када је последњи пут видела ББ живу, а која је остала у стану са њеним сином, овде оптуженим АА. У току овог поступка именована сведокиња је више пута изјавила да јој је по повратку са посла имеђу ... часова оптужени отворио врата али јој није дао да уђе у одређене просторије стана, претећи јој да ће је убити ако ту његову забрану прекрши. Поводом трагова крви које је навела да је видела том приликом у делу стана, оптужени јој је рекао да је ударио оштећену па јој је цурила крв из носа.

По налажењу овог суда прихватљива је и оцена из првостепене пресуде да логичну целину са изнетим чине и искази сведока ГГ и ДД, те раније поменути материјални докази, као и налаз и мишљење ДНК Центра за генетику од ... године којим је утврђено да је оптужени већински донор биолошког материјала који је пронађен у стану на тастатури и на мобилном телефону оштећене, а који је био позитиван на присуство крви. У налазу и мишљењу поменутог вештачења се утврђује да је донор трага на достављеном брису НН1 - особа женског пола, те да се доминантна компонента биолошког трага са СИМ картице поклапа са ДНК профилем АА. Не може се прихватити тврдња из жалбе браниоца Драгана Палибрк, да на основу овог вештачења првостепени суд закључује да је оштећена ударана тастатуром и мобилним телефоном. Ради се о томе да присуство крви оптуженог на телефону оштећене, по оцени првостепеног суда (стр. 28.), само указује на то да је предметном приликом оптужени задавао ударце сада покојној оштећеној и да је након тога додиривао тј. разбио мобилни телефон и тастатуру и на истима оставио трагове крви те из мобилног телефона извадио СИМ картицу, па је такво образложење прихватљиво и за овај суд.

Наводи из жалбе браниоца оптуженог – адвоката Драгана Палибрка да доказ признања оптуженог на страницама фејсбука, није изведен у склопу изведених доказа у овом поступку је неоснован, јер – и поред тога што је првостепени суд приликом збирног набрајања спроведених доказа у образложењу пресуде пропустио да наведени Извештај о вештачењу лап-топа оптуженог наведе, иако наводи потврду о одузетом лап-топу од ... године - првостепени суд је, како је то наведено у Записнику са главног претреса од 28.04.2014. године (стр. 5, пети ред одоздо), на претресу извршио увид у „Извештај о вештачењу“ (што је оригинални наслов наведеног доказа, док остала

вештачења носе назив: Налаз и мишљење) и то без примедби странака, а у даљој оцени доказа у образложењу пресуде првостепени суд се позива на овај доказ, цени га и наводи његов пуни назив као што је већ поменуто. Обзиром да првостепени суд у разлозима оспорене пресуде на два места цитира наводе из спорног е-писма укључујући и реченицу: „Нисам хтео да умре, није ми то био циљ“ (стр. 23. и 27.), по налажењу овог суда није оспорена ни тачност интерпретације наведеног доказа, због чега се и навод из жалбе да је ту поруку у разлозима пресуде првостепени суд „потпуно извадио из контекста“, не прихвата. Чак иако би се прихватио жалбени навод да у пресуди није збирно наведен, односно набројан овај доказ, и у тој ситуацији не би се радило о релативно битној повреди поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 2. ЗКП-а, обзиром да иста не би била од битног утицаја на законитост и правилност одлуке првостепеног суда, јер је доказ изведен на претресу без примедби странака, веће се упознало са садржином истог, а наведен је и разматран и у разлозима оспорене пресуде.

У жалбама бранилаца оптуженог се наводи и да разлози пресуде не садрже оцену налаза психолога Тијане Павловић, те оцену налаза и мишљења вештака Клиничког центра Војводине, нити се анализира и доводи у везу наведени налаз са налазом и мишљењем вештака Специјалне затворске болнице у Београду, те да на основу изведених доказа није на поуздан начин утврђено постојање директног умишљаја.

По налажењу овог суда, а на основу Налаза и мишљења стручног тима вештака Специјалне затворске болнице у Београду од 23.05.2014. године и испитивања представника тог тима на главном претресу, а што првостепени суд цени у разлозима пресуде, имајући у виду и чињеницу да је оптужени био на смештају, клиничком прегледу и испитивању у наведеној установи од 5.05.2014. до 22.05.2014. године, где је претходно био хоспитализован у периоду од 24.12.2012. до 14.02.2013. године, не стоје наводи из жалбе бранилаца оптуженог да је наведени налаз и мишљење у супротности са претходним психијатријско-психолошки налазом и мишљењем у овом предмету који је сачинио тим вештака Клиничког центра Војводине (КЦВ). Такође се, по налажењу овог суда, не могу прихватити ни наводи из жалбе браниоца адвоката Д. Палибрка да је првостепени суд ради утврђивања урачунљивости окривљеног требао да позове и представнике комисије вештака из Новог Сада и представника комисије вештака из Београда, да пробају да усагласе своје налазе. Ово стога што је првостепени суд, на основу сагласних предлога странака, прво позвао представнике тима вештака из Новог Сада, ради допунског налаза и мишљења, и када се показало да је тим вештака из КЦВ доставио извештај о немогућности вештачења по наредби за допунско вештачење, првостепени суд је на сагласан предлог одбране и ВЈТ у Новом Саду на претресу 28.04.2014. године донео решење да се вештачење повери вештацима Специјалне затворске болнице у Београду. Дакле, обзиром да се тим вештака КЦВ није ни изјаснио о околностима по наредби суда за допунско вештачење, имајући у виду и резултате основног налаза и мишљења овог тима вештака, првостепени суд није имао потребу, нити је био у обавези на основу одредаба ЗКП-а да врши усаглашавање ових налаза.

Што се тиче квалификације поремећаја код оптуженог АА као друга тежа друштвена поремећеност - четврти облик евентуалне биолошке урачунљивости, иста је уведена 2006. године када је донет нови Кривични законик. То у конкретном случају значи да утврђена дијагноза за оптуженог - импулсивни поремећај личности није могла у битном степену да компромитује интелектуалне, односно вољно-мотивационе компоненте оптуженог, а то не би могло бити од значајног утицаја да је оптужени - уз коришћење дроге, стероида и алкохола, користио и инсулин, јер прекиди или дисконтинуитет узимања инсулинске терапије није могао да утиче на његово другачије

мишљење, што је утврђено на основу налаза и мишљења вештака, који је првостепени суд прихватио, као и овај суд. Поменути основни налази, укључујући и закључке поводом тврдњи одбране оптуженог о биполарном афективном поремећају, су у основи идентични и у Налазу и мишљењу вештака КЦВ који су вештачили урачунљивост оптуженог у првом поступку и у актуелном вештачењу тима вештака Специјалне затворске болнице у Београду, који вештаци су осим прегледа и посматрали оптуженог у раније наведеном периоду и имали на располагању све накнадно прибављене и спроведене доказе о здравственом стању оптуженог.

Од значаја је да психијатријско-психолошка испитивања оптуженог АА у овом предмету, нису указала на постојање симптома и знакова који би указивали на биполарни афективни поремећај, на који се позива оптужени, а који се помиње и у појединим извештајима лекара из овог предмета, као што је нпр. др Кишдобрански и у делу психијатријског налаз и мишљење у предмету Основног суда у Новом Саду бр. К-2133/12 (тач. 2.), с тим да на основу увида у предметно вештачење, произилази је наведени податак претходно добијен од оптуженог и да се на стр. 7. предметне пресуде Основног суда у Новом Саду за оптуженог АА у разлозима исте не наводи биполарни поремећај личности, него „комордибитет психијатријског поремећаја“. Затим је утврђено, а на основу постојећих и нових доказа који су прибављени у поновљеном поступку, да је приликом регрутације и прегледа у војсци код овде оптуженог АА дијагностификован емотивно нестабилни поремећај личности, а не биполарни поремећај, на шта указује и накнадно достављена медицинска документација коју је тим вештака СЗБ у Београду имао у виду. Уз изнето, вештацима из тима СЗБ у Београду је поред снимка главе достављен и извештај лекара психијатра који је оптуженог лечио уназад 2 или 3 године, а на суду у поновљеном поступку је испитан у својству сведока ЕЕ који у недостатку документације није могао да се изјасни о којој дијагностичкој категорији је било речи, осим ако оптужени или његова породица није сачувала лекарске налазе, а што је такође достављено и цењено у разлозима првостепене пресуде.

Ценећи наводе из жалбе браниоца адв. Драгана Палибрка, као и из жалбе оптуженог лично, о способности оптуженог да критичном приликом схвати значај свог дела и управља својим поступцима и у делу у којима се побија правна квалификација дела и да није доказано да је кривично дело учињено на свиреп начин, другостепени суд налази да су изнети наводи неосновани. Наиме, на основу раније изнетог у погледу времена и места извршења кривичног дела, као и анализе предделиктног периода који је био оптерећен повременим неспоразумима оптуженог АА са ошт. сада покојном ББ, а због његових сумњи у квалитет њиховог партнерског односа, што је утврђено у налазу тима вештака, произлази да се оптужени налазио у стању повремене емоционалне напетости, што је додатно снижавало његов праг толеранције према оштећеној и било праћено амбивалентним односом оптуженог према оштећеној. Прихватајући наведени налаз и мишљење тима вештака судскопсихијатријске струке, а након прибављања извештаја о здравственом стању оптуженог који су недостајали и периода боравка и посматрања оптуженог у СЗБ, по налажењу овог суда првостепени суд је правилно прихватио закључак наведеног тима вештака да је оптужени критичном приликом био смањено способан да схвати значај дела и да управља својим поступцима до битног степена, али не битно.

Надаље, не могу се прихватити наводи из жалби бранилаца оптуженог да првостепени суд уопште није доказао намеру оптуженог да лиши живота оштећену на свиреп начин, јер је по налажењу првостепеног суда оптужени показао безосећајност према њеним патњама, тако што јој је задао преко 50 удараца песницама, ногама и

металном шипком, у пределу главе, трупа, руку и ногу, при чему је био свестан да оштећеној наноси тешке болове и патње, што је хтео. Из чињеница утврђених обдукцијом и налазом и мишљењем вештака судске медицине, произлази да пробојних рана на телу сада покојне оштећене нема, да су различите повреде, којих има преко 50, распоређене по различитим деловима тела, није доведено у сумњу утврђење првостепеног суда да су повреде нанете оштећеној настале ударцима песницама, стопалом и металном шипком промера око 1 цм. Наведено, уз резултате обдукције тела оштећене и налаз и мишљење вештака судске медицине и судске психијатрије, поткрепљује и записник о увиђају са криминалистичко-техничком документацијом у коме се констатује присуство металне шипке у простору где је пронађено тело покојне оштећене, трагови крви и брисотина у наведеном простору, уз податаке о физичким карактеристикама оптуженог и оштећене, као и да је оптужени владао и одређеним борилачким вештинама.

Имајући у виду да су критичном приликом оштећеној ББ нанете, а како то утврђује вештак судске медицине изјашњавајући се о подобности истих, тешке телесне повреде опасне по живот у виду масовног раздора јетре са продором крви у трбушну дупљу, те серијски преломи ребара са десне и са леве стране грудног коша и прелом грудне кости, уз бројне крвне подливе и нагњечења, основан је став првостепеног суда да су предметне повреде оштећене настале заживотно и да је оштећена на скали од 1 до 10 трпела болове од 8 до 9 степени. Произлази, да је, објективно, оштећена ББ за живота трпела интензивне болове од преко 50 наведених удараца и повреда, од којих су поједине повреде као описана повреда јетре, преломи ребара и грудне кости, као и поједини крвни подливи и нагњечења, изузетно тешке, а, са друге стране, да се оптужени АА, субјективно, није освртао на описано изузетно тешко стање, тешке болове и патњу оштећене, није се зауставио, настављао је да је туче, да јој наноси повреде, свестан да је тако може лишити живота, што је на крају и постигао.

Стога је основан став изнет у првостепеној пресуди да је критичном приликом оптужени АА, узимајући у обзир и субјективну компоненту предметног дела, односно личност оптуженог и његов однос према делу у конкретној ситуацији, те предисторију случаја - однос оптуженог према оштећеној у периоду који је претходио извршењу дела, поступао на свиреп начин и испољио безосећаност према њеним патњама, на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде. Закључивање првостепеног суда наведено у разлозима пресуде да је оштећена „фактички убијена од батина“, на шта указује као неадекватно изражавање суда бранилац адв. Павле Мушицки у својој жалби, по оцени овог већа, није од одлучног значаја за одлуку суда у овом предмету.

По налажењу овог суда, не могу се прихватити ни наводи које у својој жалби истиче бранилац оптуженог адвокат Павле Мушицки, да се у конкретном случају ради о граничном случају између смањене урачунљивости и битно смањене урачунљивости и предлог да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласти кривим за кривично дело убиства из чл. 113. КЗ. Ово стога, јер је у предметном догађају, а како је то и образложио првостепени суд, утврђено да су оштећеној ББ за живота од стране оптуженог уз повређивање, нанете тешке и сувишне патње и бол, а све је праћено и одређеним психичким односом од стране оптуженог. Приликом разматрања овог дела навода из жалбе одбране оптуженог другостепени суд је имао у виду да је чињенично стање у наведеном делу пресуде утврђено на основу свих доказа спроведених на главном претресу и посебно на основу налаза и мишљења вештака судско-медицинске струке и испитивања вештака др Раденка Вуковића на главном претресу, као и на основу налаза и мишљења вештака судско-психијатријске струке и испитивања представника тима вештака на главном претресу. На основу изнетог је утврђено да је

оштећена ББ заживотно била изложена наведеним патњама и боловима тако што јој је задато најмање 50 удараца рукама, стопалом и металном шипком по целом телу, при чему су оштећена и оптужени били у различитим међусобним положајима у тренутку наношења повреда и да смрт оштећене није била моментална, да је надживљавање повреда, пре свега дубоког расцепа јетре, трајало најмање 10-так минута, те да је повредна сила била великог интензитета, јер је довела до серијског прелома ребара и масивног расцепа јетре. Имајући у виду да интензитет оваквих повреда може да изазове парализирајући бол и грч мишића, те немогућност дозивања у помоћ, другостепени суд прихвата закључивање првостепеног суда да бројност и јачина тих удараца несумњиво указују да је оптужени поступао свирепо у одсуству сажаљења према оштећеној, због чега овај суд није прихватио наводе из жалбе оптуженог АА и браниоца оптуженог - адвоката Павла Мушицког.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је оптуженог АА огласио кривим због кривичног дела тешко убиство из чл.114 .тач.1. Кривичног законика и о томе у образложењу пресуде дао потпуне и правилне разлоге, које у свему прихвата овај суд. Стога се неосновано у жалбама браниоца оптуженог и у жалби оптуженог лично побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, јер се по ставу овог суда у радњама оптуженог стичу сва битна субјективна и објективна обележја предметног кривичног дела. По оцени овог суда без значаја су наводи из жалбе браниоца оптуженог адвоката Драгана Палибрк да би се на основу утврђеног чињеничног стања евентуално могло радити о извршењу кривичног дела из члана 121. ст. 3 КЗ, обзиром на спроведене и образложене доказе првостепеног суда, јер би се у случају наведеног кривичног дела морало утврдити да је учинилац у односу на наступилу последицу поступао нехатно.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о изреченој кривичној санкцији, полазећи од навода из жалби оптуженог АА и његових бранилаца, Апелациони суд налази да је првостепени суд у оспореној пресуди у потпуности утврдио чињенично стање у погледу личних и породичних прилика оптуженог АА, покојне оштећене ББ и у погледу њиховог међусобног односа. Међутим, у погледу одлучивања о врсти и мери кривичне санкције која је изречена оптуженом АА, при чему је за предметно кривично дело првостепени суд изрекао оптуженом максималну казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) година, обзиром да је за кривично дело тешког убиства из чл. 114. тац. 1. КЗ-а предвиђена казна затвора више од 10 година, односно казна затвора од 30 до 40 година, овај суд налази да су делимично основане жалба оптуженог АА и жалбе његових бранилаца и то само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па се побијана пресуда преиначава у том делу.

Иако је чињенице о оптуженом, као и околности које утичу на врсту и висину кривичне санкције као отежавајуће у конкретном случају првостепени суд утврдио и ценио правилно, посебно чињеницу да је оптужени већ једном правноснажно осуђен за кривично дело са елементима насиља, по налажењу овог суда првостепени суд неосновано није утврдио олакшавајуће околности на страни оптуженог. По налажењу овог суда не може се прихватити оцена из првостепене пресуде да смањена способност оптуженог да схвати значај дела и да управља својим поступцима у време извршења дела до битног степена, али не битно, утврђени поремећаја личности, конзумација алкохола, злоупотреба психоактивних супстанци и лекова, као и конзумација стероида “...једноставно представља животни стил окривљеног који окривљени свесно жели, али

и свесно контролише у смислу врсте и количине онога што употребљава, како не би нашкодио своме здрављу, што се може закључити између осталог и из његове одбране.“

Изнета оцена првостепеног суда је противуречна сама себи, јер наведени емоционални нестабилни поремећај личности уз конзумацију наведених супстанци како су то утврдили у свом налазу и мишљењу вештаци судско-психијатријске струке, а коју оцену прихвата првостепени суд, су оцењени као смањена способност оптуженог да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима до степена битног, али не и битно, што се неспорно може сматрати у предметном случају олакшавајућом околношћу сагласно одредбама члана 54. став 1. КЗ, јер, између осталог, утиче и на степен кривице оптуженог. Изнето, уз чињенице да је оптужени у време извршења дела релативно млада особа која болује од ..., као и да је одрастао у некомплетној дисфункционалној породици, у периоду детињства и адолесценције присуствовао бројним физичким испадима оца у алкохолисаном стању и више пута га одвраћао од суицида који је напослетку његов отац и учинио, по налажењу овог суда, такође, представљају околности које треба ценити као олакшавајуће.

На основу изнетог, Апелациони суд налази да су у погледу казне затвора изречене првостепеном пресудом, жалбе изјављене у корист оптуженог АА основане. Стога другостепени суд оценом утврђених околности даје и отежавајућим и олакшавајућим околностима онај значај које то у овом случају изнете околности објективно имају, при чему се мора имати у виду да, сагласно чл. 54. ст.3. КЗ, начин извршења дела као обележје предметног кривичног дела због чега је оптужени и осуђен, се не може истовремено узети у обзир и као отежавајућа околност.

Делимичним усвајањем жалбе оптуженог АА и жалби његових бранилаца - само у погледу кривичне сакције преиначава се пресуда Вишег суда у Новом Саду бр. К.19/14 од 13.06.2014. године, тако што Апелациони суд у Новом Саду оптуженог АА за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим том пресудом, на основу одредбе чланова 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика, осуђује на казну затвора у трајању од 35 (тридесетпет) година, у коју се применом одредбе чл. 63. ст. 1. Кривичног законика оптуженом урачунава време проведено у притвору од 14.11.2012. године до даљег, односно до упућивања оптуженог на извршење казне затвора. По оцени Апелационог суда, овако изречена казна је сразмерна тежини учињеног кривичног дела, степену кривице оптуженог, који је посебно цењен кроз његов досадашњи живот, побуда због којих је дело учињено, околности под којима је дело учињено, ранији живот оптуженог и држању после учињеног кривичног дела, те да ће ова казна у потпуности испунити захтеве специјалне и генералне превенције, односно, остварити сврху кажњавања.

У преосталом делу жалба оптуженог АА и жалбе његових бранилаца - адвоката Павла Мушицког и адвоката Драгана Палибрка се одбијају као неосноване и првостепена пресуда Вишег суда у Новом Саду бр. К.19/14 од 13.06.2014. године у непреиначеном делу потврђује.

Са изнетих разлога Апелациони суд у Новом Саду је на основу чл. 457 ЗКП, у вези чл. 459 ст. 1 ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар:

Мартина Милутиновић

Председник већа - судија

Сњежана Лековић, с.р.